Instagram: stela_knjige
Facebook: stela
www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA
Angela Marsons
Play Dead

Copyright © Angela Marsons, 2016
First published in Great Britain in 2016 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA
Marko Sabovljević

UREDNIK
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM
Studio Znak

ŠTAMPA
Alpha print, Zemun

TIRAŽ
1.000

IZDAVAČ
Publik praktikum, imprint Stela
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Angela
MARSONS

SMRTONOSNA IGRA

Preveo sa engleskog
Boban Jakovljević

Stela

Takođe od Angele Marsons

Serijal o inspektorki Kim Stoun

1. Nemi vrisak
2. Igre zla
3. Izgubljene devojčice

Ova knjiga je posvećena mojim roditeljima Gil
i Franku Marsonsu, čiji me ponos i ohrabrenje
neprestano nadahnjuju.

Hvala vam što ste uz mene na ovom putovanju i što
mi pomažete da bude zabavno.

Volim vas oboje.

PROLOG

Old Hil – 1996.

I pre nego što sam je dodirnula, znala sam da je mrtva. Ali ipak sam je dodirnula.

Koža joj je bila hladna dok sam prstom prelazila po njenoj podlaktici. Zastala sam na mladežu ispod lakta. Nikad se više neće širiti od njenih pokreta. Nikad ga više neću videti kad pruži ruke prema meni obavijajući me svojom toplinom.

Nežno sam joj pomilovala obraz. Nije reagovala, pa sam jače pritisnula kožu, ali njen pogled je ostao prikovan za tavanicu.

„Ne ostavljaj me", rekla sam odmahujući glavom, kao da će moje poricanje poništiti stvarnost.

Nisam mogla da zamislim život bez nje. Tako dugo sam živela samo s njom.

Da bih bila sigurna, zadržala sam dah i posmatrala njene grudi da vidim hoće li se podići. Brojala sam do dvadeset tri pre nego što sam silovito ispustila dah. Njene grudi se nisu pomerile. Nijednom.

„Hoćeš da pristavim čajnik, mamice? Mogle bismo da se igramo naše omiljene igre. Spremiću sve", rekla sam dok su suze počinjale da teku. „Mamice, probudi se", plakala sam, drmajući joj ruku. „Molim te, mamice, nisam htela da odeš. Mislila sam da želim, ali nije tako."

Celo telo joj se ljuljalo od siline mog guranja. Glava joj se vrtela po jastuku i na trenutak sam pomislila da govori „ne". Ali čim sam prestala, prestala je i ona. Njena zanjihana glava se poslednja zaustavila.

Pala sam na kolena zaplakavši u njenu šaku, nadajući se da su moje suze čarobne. Želela sam da joj se mišići pokrenu, žudela da joj dlan reaguje. Da osetim te prste kako mi prolaze kroz kosu.

Uhvatila sam njenu beživotnu šaku i stavila je na svoju glavu. „Hajde, mamice, kaži", rekla sam vrteći glavu pod njenim nepomičnim prstima. „Kaži mi... Kaži mi da sam tvoja najbolja devojčica na svetu."

1.

Crna zemlja – sadašnjost

Kim je čučala iza kante za smeće. Posle petnaest minuta u tom položaju počele su da joj trnu butine.

Progovorila je u svoju jaknu. „Stejs, je li nalog stigao?"

„Ne još, šefe", začula je u slušalici.

Kim je zarežala. „Neću večno čekati, narode."

Krajičkom oka je videla Brajanta kako odmahuje glavom.

On je bio povijen iznad otvorene haube kola, parkiranih tačno preko puta ciljane kuće.

Brajant je uvek bio glas razuma. Njegova oprezna priroda je nalagala da sve rade po propisu i ona se slagala. Donekle. Ali svi oni su znali šta se dešava u toj kući. I to se danas mora završiti.

„Hoćeš da pridem bliže, šefe?", začula je Dosonov nestrpljivi glas iz bubice.

Htela je da odgovori negativno kad se njegov glas ponovo začuo.

„Šefe, muškarac mediteranskog izgleda prilazi sa druge strane ulice." Kratka stanka. „Metar sedamdeset, crne pantalone i siva majica."

Kim se povukla još dalje. Bila je dve kuće od mete, zavučena između kante za smeće i žbuna hortenzije, ali nije želela da se izloži riziku da je neko vidi. Računali su na faktor iznenađenja i nije želela da se to promeni.

„Imamo li identifikaciju, Keve?", upitala je u jaknu. Da li je to neko koga poznaju?

„Negativno."

Zažmurila je i poželela da ta osoba samo prođe. Nije im trebao treći muškarac u toj kući. Trenutno su imali brojčanu nadmoć.

„Ušao je, šefe", rekao je Brajant sa druge strane ulice.

Dođavola, to može značiti samo jedno. On je mušterija.

Pritisnula je dugme na mikrofonu. Gde je taj prokleti nalog? „Stejs?"

„Još ništa, šefe."

Čula je kako se dvojica muškaraca pozdravljaju kad su se otvorila vrata ciljane kuće.

Kim je osetila kako joj krv ključa. Svaki mišić za koji je znala žudeo je da jurne ka ulaznim vratima, uleti u kuću, stavi lisice svima koje zatekne, saopšti im njihova prava i posle brine o papirologiji.

„Šefe, sačekaj samo malo", rekao je Brajant ispod haube.

Samo on je tačno znao šta ona sad misli.

Isključila je radio, ne reagujući na njegove reči.

Ako uđe u tu kuću bez naloga, slučaj verovatno neće ni stići do suda.

„Stejs?", upitala je ponovo.

„Ništa, šefe."

Kim je čula očaj u njenom glasu i znala je da Stejsi čezne da joj da željeni odgovor isto koliko ona želi da ga čuje.

„Dobro, narode, idemo na plan B", rekla je u mikrofon.

„Šta je plan B?", upitao je Doson iz bubice.

Stvarno nije imala pojma.

„Samo me prati", rekla je ustajući.

Izvukla se iz kandži hortenzija i cupkajući povratila noge u život. Prešla je šakama preko crnih farmerki da bi otresla polen ako joj se slučajno zakačio za odeću.

Odlučno je krenula trotoarom prema kući kao da se upravo nije išunjala iz komšijske bašte. U hodu je bubicu iz uveta gurnula u kosu.

Da, nalog će sigurno stići, ali taj muškarac je verovatno mušterija, a ona tu pomisao nije mogla da svari.

Stala je malo ukoso, tako da joj bubica bude okrenuta ka ulici.

Pokucala je na vrata i nabacila osmeh. Brajant je siktao u bubicu, što se i dalje čulo u njenoj kosi.

„Šefe, šta dođavola...?"

Stavila je prst na usne dajući im znak da budu tihi, kad je začula korake kako kroz hodnik prilaze vratima.

Vrata je otvorio Ašraf Nadir.

Kim se trudila da izgleda opušteno, kao da proteklih šest nedelja nisu pratili svaki njegov korak.

Njegovo lice se smesta smrklo.

„Zdravo, da li bi mogao da mi pomogneš? Kola su nam se pokvarila", rekla je, pokazavši glavom ka Brajantu. „Moj muž misli da je kvar baš komplikovan, ali ja mislim da je možda samo akumulator."

On je bacio pogled preko njenog ramena, a Kim preko njegovog. Druga dva muškarca razgovarala su u kuhinji. Jedan je drugome predavao svežanj novčanica.

Ašraf je odmahnuo glavom.

„Ne... Žao mi je..." Govorio je s jakim stranim naglaskom. Ašraf Nadir je stigao iz Iraka pre samo šest meseci.

„Imate li kleme da pokušamo da ga startujemo?"

Opet je odmahnuo glavom. Zakoračio je unazad i Kim je videla kako se ulazna vrata kreću prema njoj.

„Gospodine, jeste li sigurni...?"

Vrata su nastavila da se zatvaraju.

„Imam ga, šefe!", Stejsi joj je vrisnula u uvo.

Kim je gurnula desnu nogu u otvor i celom težinom se bacila na vrata. Osetila je nalet vazduha kad se Brajant stvorio pored nje.

„Ašrafe Nadire, mi smo policija i imamo nalog da pretresemo..."

Ulazna vrata su se izmakla pred njom. Otvorila ih je i ugledala Ašrafa kako beži kroz kuću, prevrnuvši drugu dvojicu muškaraca kao kegle.

Jurnula je za njim kroz zadnja vrata.

Bašta iza kuće bila je zarasla u gusto žbunje. Stari kauč je virio iz rastinja pored razvaljene ograde s njene desne strane. Ašraf je hitao napred kroz baštu. Kim je potrčala za njim probijajući se kroz visoku travu koja joj se obavijala oko gležnjeva.

Ašraf je zastao na delić sekunde i grozničavo pogledao oko sebe.

Pogled mu je zastao na baštenskoj šupi, delimično zaklonjenoj bršljanom.

Skočio je na jednu kofu i zagrebao stopalima preko cigala tražeći oslonac. Kim je skočila uvis i promašila njegovo stopalo za nekoliko centimetara.

„Đavola", zarežala je i počela da se penje na šupu, oponašajući njegov metod.

Kad se izvukla na krov šupe, Ašraf se spuštao na drugu stranu.

Kim je osetila da joj izmiče, a i on je to osetio. Dok joj se gubio iz vida, na licu mu se pojavio osmeh.

Njegov pobednički osmeh bio je fitilj koji je raspalio njenu odlučnost.

Zastala je na trenutak da osmotri baštu u koju je Ašraf uskočio i videla je nešto što je njemu promaklo.

Dvorište je bilo otvoreno i uredno, sa sređenim travnjakom i popločanom verandom. Sa desne strane nalazilo se susedno dvorište.

S leve je bila ograda viša od dva metra, sa šiljcima na vrhu. Ali ispred ograde su bile dve mnogo zanimljivije stvari.

Kim je sela na šupu i prebacila noge preko ivice. I čekala.

Dva nemačka ovčara pojavila su se iza zgrade i Ašraf se ukopao u mestu.

Kim je čula Brajantov glas u bubici.

„Šefe... gde si?"

„Pogledaj iza kuće", odgovorila je u mikrofon.

„Ovaj... šefe, sediš na šupi."

Brajantova moć zapažanja uvek je uspevala da je zadivi.

Svesna da njen glavni osumnjičeni nema kud, odmah je pomislila na razlog za tu raciju u nedeljno jutro.

„Imaš li ga?", upitala je.

„Potvrdno", odgovorio je.

Kim je spustila šake sa strana i gledala kako se mrko-crni psi približavaju Ašrafu, ponovo uspostavljajući kontrolu nad svojom teritorijom.

On je počeo da uzmiče pred životinjama, zapet kao struna i spreman za bekstvo, samo još da smisli kuda bi mogao pobeći.

„Treba li ti pomoć, šefe?", Brajantov glas joj je zapucketao u uvetu.

„Jok, dolazim za minut."

Ašraf je uzmakao još dva koraka i okrenuo se prema njoj.

Kratko mu je mahnula.

Nemački ovčari su ga pratili u stopu.

Iako su se kretali polako, usredsređenost njihovih pogleda i napeti vratovi jasno su ukazivali šta im je namera.

Ašraf je još jednom pogledao pse i zaključio da mu je bolje da se okuša s Kim.

Okrenuo se i jurnuo prema njoj. Taj nagli pokret aktivirao je suzbijenu agresivnost u psima, koji su se lajući bacili za njim. Kim je pružila desnu ruku i izvukla ga na sigurno.

Psi su skočili i zalajali, promašivši njegove pete za dva-tri centimetra.

Muškarac koga je izvukla na krov nije ličio na muškarca koji joj je otvorio ulazna vrata.

Držeći ga za tanki zglob, osećala je kako mu celo telo drhti.

Čelo mu je bilo orošeno znojem. Disao je teško i ubrzano.

Kim je levom rukom posegnula u zadnji džep čvrsto ga držeći za desnu ruku i ne dajući mu vremena da povrati hrabrost. Nije nameravala da ga ponovo juri.

„Ašrafe Nadire, hapsim te zbog sumnje da si oteo i protivzakonito zatočio Negiba Huseina. Ne moraš ništa da kažeš. Ali tvojoj odbrani može naškoditi ako na ispitivanju ne pomeneš nešto na šta ćeš se kasnije pozivati na sudu. Sve što kažeš može biti iskorišćeno kao dokaz."

Okrenula ga je na krovu šupe prema ciljanoj kući.

Brajant je stajao potpuno ispravljen, skrštenih ruku i glave nagnute u stranu.

„Hoće li to skoro, šefe?"

Pomerila je Ašrafa bliže ivici. Rado bi ga naglavačke gurnula odozgo, ali pravilnik o ponašanju nije blagonaklono gledao na neopravdano nasilje prema uhapšenim osumnjičenima.

Pritisnula mu je rame i naterala ga da sedne.

„Saopštila si mu prava?", upitao je Brajant spuštajući uhapšenog na zemlju.

Klimnula je. Krov baštenske šupe nije bio najčudnije mesto na kojem je nekog uhapsila, ali verovatno je bio među prvih pet.

Brajant je uhvatio Ašrafove lisice i gurnuo ga napred.

„Šta ga je sprečilo da pobegne?"

„Dva nemačka ovčara."

Brajant ju je pogledao ispod oka. „Da, ja bih pre okušao sreću sa psima."

Kim ga je ignorisala i prva ušla na zadnja vrata.

Druga meta i mušterija bili su u lisicama i čuvali su ih Doson i dvojica uniformisanih policajaca.

Upitno je pogledala Dosona.

„Dnevna soba, šefe."

Kim je klimnula i ušla na sledeća vrata u hodniku.

Stejsi je sedela na sofi, dobrih metar i po od trinaestogodišnjaka odevenog samo u gaće i majicu, s Brajantovim sakoom preko ramena u kojem je izgledao kao detence koje se igra odraslih.

Glava mu je bila pognuta, noge skupljene i tiho je plakao.

Kim je pogledala u njegove šake, koje su čvrsto stiskale jedna drugu.

Spustila je svoje šake preko njih.

„Negibe, sad si bezbedan. Razumeš li?"

Koža mu je bila hladna i lepljiva od znoja.

Kim ga je uhvatila za ruke da bi zaustavila njihovo drhtanje.

„Negibe, hoću da odeš u bolnicu i onda ćemo dovesti tvog oca..."

Naglo je digao glavu i počeo da odmahuje. Iz očiju mu je izbijao stid i Kim je mislila da će joj srce pući.

„Negibe, otac te mnogo voli. Da on nije bio tako uporan, mi sad ne bismo bili ovde." Duboko je udahnula i naterala ga da je pogleda u oči. „Nisi ti kriv. Nisi kriv ni za šta od ovoga i tvoj otac to zna."

Videla je koliko se dečak trudi da potisne suze. Uprkos bolu, poniženju i strahu koje je osećalo, ovo dete nije želelo da se slomi i zaplače.

Kim se setila još jednog trinaestogodišnjeg deteta koje se osećalo potpuno isto.

Pružila je ruku i pomilovala ga po obrazu. Izgovorila je reči koje je ona želela da čuje kad joj se to desilo.

„Dušo, sve će biti u redu, garantujem ti."

Te reči pokrenule su bujicu suza praćenu glasnim, dubokim jecajima. Kim se nagnula i privila ga uza se.

Zurila je preko njegove glave, misleći: *Hajde, mili, olakšaj dušu*.

2.

Džemima Lou je osetila kako se dlanovi sklapaju oko njenih gležnjeva.

Jednim naglim pokretom izvučena je iz kombija. Pala je na tlo, udarivši prvo leđima, pa glavom. Bol joj je eksplodirao u glavi kao zvezda u tami. Nekoliko sekundi zbog bola je videla samo svetlace.

Molim te, samo me pusti, nemo se pomolila jer nije mogla da otvori usta.

Kontakt između njenih mišića i mozga bio je presečen. Udovi je nisu slušali. Njen um je vrišteći odašiljao poruke, ali ostatak tela ga nije slušao. Mogla je s lakoćom da istrči polumaraton. Mogla je da prepliva Lamanš do Francuske i nazad. Mogla je biciklom da prevali triatlonsko rastojanje, ali sad nije mogla ni da stisne pesnicu. Opsovala je sopstveno telo što ju je izneverilo i podleglo drogi koja ga je pustošila.

Osetila je kako je prevrću na zemlji. Šljunak joj je grebao krsta na mestu gde joj se bluza povukla naviše.

Neko ju je vukao za gležnjeve. Odjednom joj se pred očima pojavila slika pećinskog čoveka kako vuče svežu lovinu kući, svojoj porodici.

Tekstura ispod nje se promenila. Sad je bila na travi. Glava joj je poskakivala dok su joj nevidljive šake vukle telo. Ugao se promenio. Vučena je uzbrdo. Glava joj je pala na stranu. Obrazom je udarila u mali kamen.

Poslala je uputstvo šakama da se uhvate za tlo. Znala je da joj je jedina šansa da ovo uspori. To joj je jedini način da preživi.

Palcem i kažiprstom je skoro uhvatila busenčić trave, ali joj je iskliznuo jer su prsti odbili da se čvrsto drže. Znala je da je droga prodrla duboko u njen organizam. Oči su joj pekle frustrirane suze. Znala je da će umreti i znala je da to ne može da spreči.

Stenjanje njenog otmičara poremetilo je tišinu kad je nagib postao strmiji i ugao njenog tela se promenio.

Molim te, pusti me, ponovo se pomolila. Misli su joj se razbistrile, ali mišići su odbili da se aktiviraju.

Telo joj se zaustavilo. Bilo je na ravnom, noge su joj bile u nivou s leđima.

„Hoćeš da me zaustaviš, zar ne, Džemima?"

To je bio taj glas. Jedini glas koji je čula dvadeset četiri sata.

Od njega joj se sledila krv u žilama.

„Ja sam hteo da ti prestaneš, Džemima. Ali nisi to uradila."

Džemima je već pokušala da objasni, ali nije mogla da nađe prave reči. Kako uopšte da objasni šta se desilo tog dana? U njenoj glavi istina je zvučala tako neuverljivo, a kad ju je izgovorila naglas, zvučala je još gore.

„Neko od vas mi je gurnuo čarapu u usta da ne bih mogao da pozovem pomoć."

Htela je da se izvini. Da kaže kako joj je žao zbog onoga što je uradila. Otkako je odrasla, uglavnom se trudila da pobegne od sećanja na taj dan. Ali nikad nije uspela. Nikad nije prestala da oseća sramotu zbog toga.

Molim te, samo mi dozvoli da objasnim, njen mozak je vrištao u utrnulom telu. Kad bi imala samo minut da razmisli, sigurna je da bi rekla pravu stvar.

Uspela je da otvori usta. Ali pre nego što je prikupila snagu da progovori, nešto joj je nagurano između usana. Jezik joj se odbio o debelu, suvu materiju.

„Dok pokušavam da zaspim, čujem samo tvoj smeh."

U usta joj je ušla još šaka zemlje. Osećala je kako se spušta naniže i začepljuje joj disajne puteve. Osećala je kako joj se mišići grla napinju u vrisku, ali ništa nije moglo da izađe.

„Više nikad neću čuti tvoj smeh."

U usta joj je nagurana još šaka zemlje, a onda joj je dlan pritisnuo lice. Obrazi su joj se naduli dok se zemlja borila za dodatni prostor. Sad je mogla samo da se spusti u njeno grlo.

Osećala je kako gubi dah.

Pokušala je da se otme ispod šake koja joj je pokrivala usta. U njenoj glavi taj pokret je bio silovit i jak. Realizovao se kao jadno migoljenje.

„I onda si me držala na zemlji, zar ne, Džemima?"

Je li to bilo ovako?, zapitala se dok joj se telo borilo za vazduh.

Osećala je kako se život cedi iz nje i otiče u tlo. Njen um se bunio vrišteći jer njeno telo to nije moglo.

Ruka se na sekund pomerila i Džemima se nakratko ponadala da je gotovo.

Nešto ju je udarilo posred lica. Čula je kako kost puca, a onda joj je u glavi eksplodirao bol. Krv joj je prsnula iz nosa i potekla joj niz usne.

Agonija joj se proširila na usta, tako da je jauknula iako nije mogla da ispusti ni zvuk. Od toga joj je još zemlje uletelo u grlo.

Refleksno je pokušala da povrati i počela da se guši. Pokušala je da progura suvu zemlju, ali lepila joj se za bokove grla kao svež katran.

Grunule su joj suze dok je pokušavala da nekako, bilo kako, dođe do daha.

Drugi udarac ju je pogodio u obraz.

Um joj je zavrištao u agoniji.

Grčila se na tlu. Njeni užasnuti krici ostali su prigušeni zemljom.

Treći udarac ju je pogodio u usta. Zubi su joj izleteli iz desni.

Svaki delić njene glave potonuo je u bol i tada je do nje još jednom dopro onaj smireni glas.

„Više neću videti tvoje lice u snovima."

Kroz glavu joj je prošla još jedna misao pre nego što ju je tama progutala.

Molim te, samo me pusti da umrem.